

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

14 decembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Timofti Vladimir,

judecători – Cobzac Elena, Toma Nadejda, Țurcan Anatolie, Plămădeală Ghenadie,

a judecat în ședință, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către avocatul Babără Octavian în numele inculpatului Iacomii Alexandru, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 24 decembrie 2019 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 iunie 2021, în cauza penală privindu-l pe

Iacomii Alexandru Xxxxx, născut la Xxxxx,
originar și domiciliat în Xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. Prima instanță: 08.04.2019 - 24.12.2019;
2. Instanța de apel : 05.03.2020 - 03.06.2021;
3. Instanța de recurs ordinar : 04.08.2021 - 14.12.2021.

Asupra recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 24 decembrie 2019, Iacomii Alexandru, a fost declarat vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, stabilindu-i-se pedeapsa închisorii pe un termen de 1 (un) an, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

În baza art. 85 Cod penal, pentru cumul de sentințe, la pedeapsa aplicată lui Iacomii Alexandru prin prezenta sentință, s-a adăugat parțial partea neexecutată a pedepsei stabilite prin sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Central) din 17 aprilie 2018, stabilindu-i-se pedeapsa definitivă de 5 (cinci) ani și 3 luni închisoare cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

S-a încasat de la Iacomii Alexandru în beneficiul lui Vasilașco Vladimir prejudiciul material în sumă de 400 (patru sute) euro, care conform cursului oficial EURO/MDL stabilit de către BNM constituiau 7.780 (șapte mii șapte sute optzeci) lei.

2. Potrivit sentinței s-a constatat că, Iacomii Alexandru, la data de 03 februarie 2019 în intervalul de timp de la ora 18:30 min., până la ora 19:00 min., ora exactă nu a fost posibil de stabilit, aflându-se la spălătoria auto „Xxxxx” SRL, situată pe

adresa str. Xxxxx Xxxxx, mun. Chişinău, urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane, având un plan bine premeditat, dându-şi seama de caracterul prejudiciabil al acţiunilor sale, prevăzând urmările lor şi admiţând în mod conştient survenirea acestor urmări, prin acces liber a pătruns în bucătăria spălătoriei auto „Xxxxx” SRL, de unde în mod tainic a sustras un telefon mobil de model „Xxxxx” de culoare gold, la preţ de 4.500 lei, cu nr. IMEI Xxxxx, în care era înserată cartela SIM: Xxxxx, care se afla în husă de culoare neagră, iar în interiorul husei se aflau bani în sumă de 400 euro, care conform cursului oficial stabilit de Banca Naţională a Moldovei la ziua comiterii infracţiunii, constituiau suma de 7.780 lei, ce-i aparţine lui Vasilaşco Vladimir, după care cu bunurile sustrase a părăsit locul comiterii infracţiunii, deplasându-se într-o direcţie necunoscută, prin care i-a cauzat părţi vătămăte Vasilaşco Vladimir, un prejudiciu material considerabil în sumă totală de 12.280 lei.

3. Împotriva sentinţei a declarat apel avocatul Babără Octavian în numele inculpatului Iacomii Alexandru, prin care a solicitat admiterea apelului, casarea sentinţei, Judecătoria Chişinău, sediul Buiucani din 24.12.2019, în privinţa lui Iacomii Alexandru cu pronunţarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanţă, prin care acţiunile lui Iacomii Alexandru să fie calificate în baza art. 335 Cod Contravenţional, liberându-l pe acesta de răspundere în legătură cu expirarea termenului de prescripţie, dispunând executarea separată a pedepsei stabilite prin sentinţa Judecătoria Chişinău, sediul Central din 17.04.2018.

În motivarea cerinţelor sale apelantul a invocat drept temei că, pronunţarea sentinţei a avut loc în absenţa inculpatului. Această sentinţă i-a fost comunicată inculpatului pe data de 17.02.2020, odată cu reţinerea lui. Din aceste împrejurări termenul de atac urmează să fie calculat din data comunicării efective a sentinţei, iar el expiră la data de 03 martie 2020, urmând a fi constatat că prezentul apel este înaintat în termen, sau după caz, de repus în termen apelul, pe motivele expuse. A apreciat că sentinţa în cauză este vădit ilegală şi neîntemeiată, bazată pe o interpretare eronată şi tendenţioasă a probatoriului administrat, cu ignorarea probelor apărării, precum şi aplicarea eronată a legii materiale, împrejurări în care aceasta urmează să fie casată. Apelantul a atenţionat asupra faptului că circumstanţele importante ale cauzei nu au fost elucidate în modul stabilit nici de acuzare şi nici nu au fost apreciate la justa valoare, de prima instanţă. Or, fiind audiat, apelantul a indicat cert că a sustras aparatul de telefon din intenţia de a recupera prejudiciul cauzat prin faptul că telefonul său a fost deteriorat de partea vătămată, care a răsturnat cafea peste el, în perioada în care erau colegi. Totodată, apelantul acţiona şi din motivul că angajatorul nu i-a achitat salariul său. Prin urmare, este evident faptul că apelantul îşi exercita un drept legitim pentru el (de a-şi recupera prejudiciul adus de partea vătămată prin distrugerea telefonului său, precum şi neachitarea salariului de angajator) prin încălcarea ordinii stabilite, adică comitea samavolniciei. A menţionat că, în acelaşi timp, în afară de declaraţiile

verbale ale părții vătămate, în dosar nu mai există nici o altă probă ce ar confirma că sub husa telefonului luat de Iacomii Alexandru s-ar fi aflat suma de 400 euro. Or, partea vătămată nu a explicat și nici demonstrat de unde avea acești bani, care pentru un angajat al spălătoriei este o sumă mare, mai ales că erau restante la salariu. De asemenea, au fost lăsate fără apreciere și circumstanțele că pe parcursul a câteva zile de la dispariția telefonului partea vătămată nu a comunicat nimănui că sub husă mai erau și 400 euro, invocând ulterior că, chipurile, a uitat despre acei bani. În condițiile descrise supra este lesne de înțeles că nici partea vătămată și nici o altă persoană din Moldova, nu poate uita de 400 euro, suma fiind una considerabilă pentru orice simplu cetățean. Or, prima instanță nu era în drept să-i impună apelantului suma de 400 euro, atât timp cât existența ei nu este demonstrată prin materialele dosarului.

Toate aceste circumstanțe induceau necesitatea asupra calificării corecte a faptelor comise, prin prisma acțiunilor de samavolnicie, prevăzută de art. 335 Cod contravențional, după indicii samavolnicia, *adică exercitarea în mod arbitrar a unui drept efectiv sau presupus prin încălcarea ordinii stabilite de legislație, dacă fapta nu constituie infracțiune.*

În această privință avocatul a accentuat că norma penală califică ca samavolnicie faptele de exercitare a unui drept legitim sau presupus în mod arbitrar și prin încălcarea ordinii stabilite, dacă s-au cauzat daune în proporții mari intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite de lege ale persoanelor fizice sau juridice.

Prima instanță a eșuat în a stabili corect starea de fapt și a acceptat ca unic temei versiunea invocată de acuzator, ignorând ansamblu probator administrat la dosar, dar și lipsa sa.

Apelantul a solicitat instanței de apel efectuarea unei verificări integrale a probelor administrate la dosar cu luarea în considerație efectivă a prevederilor art. 8 Cod de procedură penală.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 iunie 2021, a fost respins, ca nefondat apelul avocatului Babără Octavian în numele inculpatului Iacomii Alexandru și menținută sentința primei instanțe.

4.1. În motivarea soluției date, instanța de apel a menționat că necătând la faptul că inculpatul nu și-a recunoscut vinovăția în comiterea infracțiunii incriminate, săvârșirea infracțiunii este dovedită prin următoarele probe administrate, cercetate de către instanța de fond, cercetate suplimentar și verificate în ședința instanței de apel și anume:

- proces-verbal de examinare a obiectului din 27 martie 2019, în cadrul căreia a fost examinat telefonul mobil de model „Xxxxx” de culoare gold, cu nr. IMEE Xxxxx, care a fost ridicat de la cet. Buțu Nicolae (f.d. 43);

- proces-verbal de examinare a imaginilor video din 11 februarie 2019, în cadrul căreia au fost examinate imaginile de la Spălătoria amplasată pe str. Xxxxx

Xxxxx mun. Chişinău, unde se observă acţiunile infracţionale a cet. Iacomii Alexandru (f.d. 29-31).

Probe noi acuzarea şi apărarea în instanţa de apel nu au prezentat, solicitând doar verificarea şi aprecierea probelor cercetate în instanţa de fond.

Instanţa de apel a reţinut că, la pronunţarea sentinţei, instanţa de judecată, corect a stabilit circumstanţele de fapt şi de drept şi just a tras concluzia că, inculpatul a comis anume fapta infracţională imputată, corect încadrată în dispoziţia art. 186 alin. (2), lit. d) Cod penal, furtul, potrivit indicilor calificativi şi anume: *sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporţii considerabile*.

În urma verificării circumstanţelor de fapt şi de drept, cât şi a argumentelor apelantului, instanţa de apel a concluzionat că lipsesc careva dubii sau bănuieli care ar putea pune la îndoială vinovăţia inculpatului în comiterea faptei incriminate, astfel că la acest capitol se reţin drept declarative argumentele apărătorului acestuia cu referire la faptul că învinuirea de comiterea infracţiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, nu este confirmată prin probe, deoarece Iacomii Alexandru nu a avut scopul de a sustrage telefonul dar de a-şi recupera prejudiciul cauzat prin faptul că telefonul său a fost deteriorat de partea vătămată, care a răsturnat cafea peste el, în perioada în care erau colegi. Totodată a acţionat în aşa mod şi din motivul că angajatorul nu i-a achitat salariul, astfel Iacomii Alexandru îşi exercita un drept legitim pentru el (de a-şi recupera prejudiciul adus de partea vătămată prin distrugerea telefonului său, precum şi neachitarea salariului de angajator) prin încălcarea ordinii stabilite, adică comitea o samavolnicie. Totodată nu este nici o probă care să confirme că în husa telefonului luat de Iacomii Alexandru, s-ar fi aflat suma de 400 euro.

Audiind opiniile participanţilor la proces şi cercetând suplimentar probele administrate de instanţa de fond şi apreciindu-le din punct de vedere al pertinentei, concludenţii, utilităţii şi veridicităţii lor, iar în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, călăuzindu-se de propria convingere, instanţa de apel a conchis că, instanţa de fond a stabilit corect starea de fapt, acţiunile inculpatului Iacomii Alexandru just încadrându-le în dispoziţia art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, după indicii calificativi - *sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporţii considerabile*.

Cu referire la motivele invocate de apelant, precum că prima instanţă a adoptat soluţia incorectă de condamnare a inculpatului, or, acţiunile lui Iacomii Alexandru urmau a fi calificate în baza art. 335 Cod contravenţional, liberându-l de răspundere în legătură cu expirarea termenului de prescripţie, instanţa de apel a constatat că prima instanţă nu a comis careva erori de fapt care ar impune casarea sentinţei adoptate.

Instanţa de apel a considerat că aceste afirmaţii reprezintă opinia subiectivă a părţii apărării or, prima instanţă în sentinţa sa corect şi justificat şi-a motivat

soluția sub aspectul recunoașterii vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, luând în considerație probele administrate legal de către organul de urmărire penală și cercetate în ședința de judecată la prezenta cauză penală, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă potrivit art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, și ajungând la concluzia corectă cu privire la vinovăția inculpatului în comiterea faptei și prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii incriminate.

Instanța de apel, analizând declarațiile părții vătămate Vasilașco Vladimir, martorilor Anii Sergiu, Balan Ludmila date în cadrul ședinței de judecată în instanța de fond, a considerat că acestea sunt veridice, relatează adevărul, sunt consecvente, consecutive pe tot parcursul procesului, care coroborează cu probele materiale scrise cercetate în ședința de judecată.

În acest context instanța de apel a menționat că nu există temei pentru a da o nouă apreciere probelor, instanța fiind solidară cu concluziile primei instanțe privind aprecierea probelor puse la baza sentinței de condamnare.

Instanța de apel a atestat că declarațiile inculpatului Iacomii Alexandru privind nevinovăția sa în comiterea faptei penale incriminate se combate prin totalitatea de probe pertinente, concludente, utile și veridice cercetate în ședința de judecată și anume prin declarațiile părții vătămate Vasilașco Vladimir, martorilor Anii Sergiu, Balan Ludmila și probele scrise cercetate în ședința de judecată, or potrivit materialelor cauzei penale s-a demonstrat cu certitudine că anume inculpatul a săvârșit infracțiunea de care este învinuit, acesta recunoscându-și vina parțial în cadrul urmăririi penale și anume sustragerea telefonului mobil negând doar prezența mijloacelor bănești în husa telefonului.

Instanța de apel a reținut că aceste probe coroborează între ele, acestea fiind în linie de cauzalitate și cu probele examinate în instanța de judecată cum ar fi procesul-verbal de examinare a imaginilor video din 11 februarie 2019, din care reiese că anume inculpatul Iacomii A. este acela care a sustras telefonul mobil de la Vasilașco V. Mai mult ca atât referitor la suma de bani pretinsă de partea vătămată care se afla în husa telefonului și anume 400 euro, a menționat, că nu are dubii privind prezența acestei sume în locul indicat de către primul și anume în husa telefonului sustras, or acesta când a dat declarații în fața instanței a fost preîntâmpinat de răspunderea penală în conformitate cu art. 312-313 Cod penal, astfel, se demonstrează incontestabil vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate.

Instanța de apel a considerat că vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate este confirmată prin cumulul de probe cercetate, enumerate mai sus, ce coroborează între ele și careva divergențe între declarațiile părții vătămate și probele scrise care ar trezi dubii nu sunt reținute.

Nerecunoașterea în totalitate a vinei de către Iacomii Alexandru instanța de apel a apreciat-o ca o metodă de apărare și un drept de a nu se auto incrimina garantat de art.66 Cod de procedură penală și art. 6 CEDO, or persoana care pe parcursul procesului penal are calitatea procesuală de inculpat nu poate fi urmărit pentru depunerea declarațiilor false sau refuzul de a face declarații și nu poate fi calificate ca circumstanță agravantă la stabilirea pedepsei penale.

Instanța de apel a menționat că după cum rezultă din conținutul apelului, autorul acestuia nu este de acord cu condamnarea inculpatului, considerând că acțiunile lui Iacomii Alexandru urmau a fi calificate în baza art. 335 Cod contravențional, liberându-l pe acesta de răspundere în legătură cu expirarea termenului de prescripție, dispunând executarea separate a pedepsei stabilite prin sentința Judecătorei Chișinău, sediul Central din 17.04.2018.

Rezumând totalitatea circumstanțelor privind descrierea faptei infracționale comise de către Iacomii Alexandru, instanța de apel a ajuns la ferma convingere că vina inculpatului, și-a găsit confirmare deplină, fiind întrunite toate elementele constitutive ale infracțiunii de furt și cu atât mai mult fiind demonstrate la caz integral.

Instanța de apel a apreciat critic argumentele apelantului precum că *„acțiunile lui Iacomii Alexandru urmează a fi calificate în baza art. 335 Cod contravențional, - samavolnicia, or inculpatul a indicat că a sustras aparatul de telefon din intenția de a-și recupera prejudiciul cauzat prin faptul că telefonul său a fost deteriorat de partea vătămată, care a răsturnat cafea peste el, în perioada în care erau colegi, totodată acesta a acționat și din motiv că angajatorul nu i-a achitat salariul său, precum și afirmația că în husa telefonului nu se aflau 400 euro”*, or acestea sunt neîntemeiate și contravin actelor cauzei, inclusiv declarațiilor părții vătămate Vasilașco Vladimir și ale martorilor Anii Sergiu și Balan Ludmila.

Mai mult ca atât, fiind audiat în cadrul ședinței de judecată în instanța de apel inculpatul Iacomii Alexandru a declarat că a luat telefonul părții vătămate, dar avea de gând să-l întoarcă înapoi, însă de facto dânsul a vândut acel telefon, fapt confirmat prin declarațiile martorului Soroc C. potrivit cărora, anume Iacomii Alexandr a fost acela care i-a vândut telefonul mobil de model „Xxxxx” de culoare gold cu nr. IMEI Xxxxx, care de fapt îi aparținea lui Vasilașco V. anterior sustras de la ultimul.

Totodată, instanța de apel a considerat că, versiunea părții apărării privind nevinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii încriminate, reprezintă doar o strategie de apărare și de eschivare de la răspundere penală, ori în ședința de judecată s-a dovedit cu certitudine că acesta este vinovat de comiterea infracțiunii încriminate.

Instanța de apel a reținut că, instanța de fond s-a expus pe larg asupra argumentelor invocate de către partea apărării, aplicând legislația pertinentă speței, cu interpretarea justă a ei, apelul, în situația respectivă, este pur declarativ și

contravine faptelor cauzei, stabilite și expuse exhaustiv, și analizate corespunzător de către instanța de apel, conform art.414 Cod de procedură penală, care s-a pronunțat argumentat și detaliat asupra lor.

Consecvent, instanța de apel a menționat că reiterarea de către instanța de apel a alegațiilor instanței de fond în partea contestată de către apelant, în contextul expus, este inoportună or, instanța de apel le-a considerat legale și întemeiate.

Instanța de apel a menționat că în acțiunile inculpatului sunt prezente semnele constitutive ale infracțiunii imputate, iar nerecunoașterea vinovăției în comiterea infracțiunii încriminate, nu poate servi temei de achitare, de vreme ce în cursul judecării cauzei au fost administrate suficiente probe care confirmă cu certitudine vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii nominalizate și este apreciată de către instanță drept o modalitate de exercitare a dreptului la apărare, urmărind scopul evitării răspunderii penale.

De asemenea, instanța de apel nu a avut temei de a interveni în sentința instanței de fond nici în partea stabilirii întinderii pedepsei inculpatului or, la stabilirea categoriei și măsurii de pedeapsă, s-a ținut cont de toate circumstanțele reale și personale privind individualizarea pedepsei, inculpatului fiindu-i aplicată o pedeapsă corectă, echitabilă și legală.

Așadar, la adoptarea sentinței și anume la individualizarea pedepsei penale, instanța de apel a notat că instanța de fond a respectat prevederile art. 96, art. 385 alin. (1) și art. 394 alin. (1) și alin. (2) Cod de procedură penală, conform cărora instanța este obligată să indice în partea descriptivă a sentinței/deciziei care sânt circumstanțele care atenuază sau agravează răspunderea inculpatului, datele care caracterizează persoana acestuia, precum și motivele soluției adoptate referitoare la stabilirea pedepsei sau la liberarea de pedeapsă penală.

Astfel, privitor la numirea pedepsei penale, instanța de apel a conchis că instanța de fond la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, corect a aplicat prevederile legale, și, în conformitate cu prevederile art. 7, 75 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, precum și scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării persoanei vinovate.

Privind gravitatea infracțiunii săvârșite de către Iacomii Alexandru, instanța de apel a constatat, conform art. 16 Cod penal, se atestă că infracțiunea săvârșită în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal se atribuie la infracțiunile mai puțin grave.

Examinând personalitatea celui vinovat, instanța a stabilit că inculpatul Iacomii Alexandru a comis o infracțiune mai puțin gravă, de circumstanțele cauzei și eschivarea de la judecarea cauzei penală în instanța de judecată, în cadrul urmăririi penale a recunoscut vinovăția parțial, anterior a fost condamnat pentru infracțiuni similare prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Central din 17 aprilie 2018 prin care i-a fost stabilită o pedeapsă cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, a comis o infracțiune cu intenție, este necăsătorit, nu a fost supus militar, duce un

mod de viață neorganizat comițând mai multe infracțiuni (forma 246) manifestând o vădită lipsă de respect față de societate.

Sancțiunea în cazul comiterii infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal prevede în calitate de pedeapsă amendă în mărime de la 562 la 1350 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, sau cu închisoare de până la 4 ani.

În baza art.85 Cod penal pentru cumul de sentințe, la pedeapsa aplicată lui Iacomii Alexandru prin prezenta sentință, s-a adăugat parțial partea neexecutată a pedepsei stabilite prin sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Central) din 17 aprilie 2018 condamnat în baza art. 186 alin. (4) Cod penal la 5 ani închisoare, conform art. 90 Cod penal a fost suspendată executarea pedepsei pe un termen de 4 ani - stabilindu-i pedeapsa definitivă 5 (cinci) ani și 3 luni închisoare cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Instanța de apel a reținut că, deși partea vătămată nu a înaintat acțiune civilă în procesul de judecată, acesta a fost recunoscut prin ordonanța procurorului parte civilă (f.d. 19). Astfel, din materialele cauzei rezultă că acțiune civilă nu a fost depusă în baza prevederilor art. art. 219, 221 Cod de procedură penală, însă părții vătămate i-a fost cauzată o pagubă materială prin fapta constatată de către instanța de judecată. În acest sens instanța a notat faptul că potrivit prevederilor art. 385 alin. (1) pct. 11) Cod de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează dacă trebuie reparată paguba materială atunci când nu a fost intentată acțiunea civilă. Astfel, în ședința de judecată partea vătămată a solicitat repararea pagubei materiale de către inculpat, solicitare pe care instanța de judecată a considerat-o întemeiată, și a încasat de la Iacomii Alexandru în beneficiul lui Vasilașco Vladimir prejudiciul material în sumă de 400 (patru sute) euro, care conform cursului oficial EURO/MDL stabilit de către BNM constituiau 7.780 (șapte mii șapte sute optzeci) lei.

Prin urmare, instanța de apel a conchis că instanța de fond justificat a dispus de a încasa de la Iacomii Alexandru în beneficiul lui Vasilașco Vladimir prejudiciul material în sumă de 400 (patru sute) euro, care conform cursului oficial EURO/MDL stabilit de către BNM constituiau 7.780 (șapte mii șapte sute optzeci) lei.

La fel, instanța de apel a reiterat că instanța de fond corect a soluționat și soarta corpurilor delict, astfel că, corpul delict recunoscut în cauza penală nr. 2019010244, un telefon mobil de model Xxxxx” cu numărul de IMEI Xxxxx, care se păstrează la partea vătămată Vasilașco Vladimir, în baza art. 162 alin. (1) pct. 4) Cod de procedură penală, urmează a fi trecut în proprietatea proprietarului Vasilașco Vladimir după rămânerea definitivă a sentinței.

Față de lucrul judecat de primă instanță, s-a constatat motivarea amplă și temeinică a sentinței pronunțate cu privire la procesul de evaluare și apreciere a probelor prezentate de părți în raport cu fapta incriminată prin rechizitoriu

inculpatului, astfel fiind în corespundere cu exigențele articolului 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

5. Împotriva hotărârilor judecătorești declară recurs ordinar avocatul Babără Octavian în numele inculpatului, în termen, prin care, invocând temeiurile de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct.6), 8), 12) Cod de procedură penală, solicită casarea hotărârilor atacate, cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care, acțiunile lui Iacomii Alexandru să fie calificate în baza art.335 Cod Contravențional, liberându-l pe acesta de răspundere în legătură cu expirarea termenului de prescripție, dispunând executarea separată a pedepsei stabilite prin sentința Judecătoriei Chișinău, s. Cental din 17.04.2018.

În motivarea cererii de recurs recurentul indică următoarele motive:

- potrivit prevederilor art.427 alin.(1) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în următoarele temeiuri:

- pct.6) hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței;

- pct.8) nu au fost întrunite elementele infracțiunii;

- pct.12) faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită;

- recurentul menționează că atât prima instanță cât și cea de apel au efectuat o calificare eronată a faptei imputate recurentului;

- inculpatul a declarat constant că a luat acel telefon doar în scopul recuperării telefonului ce i-a fost deteriorat de victimă, care a scăpat cafea peste telefonul recurentului și a atras ieșirea din funcțiune a lui;

- or, apărarea a invocat și demonstrat faptul că însușirea a purtat elementele unei samavolnicii, dat fiind că recurentul și-a revendicat un drept al său printr-o modalitate contrară legii;

- recurentul menționează că pentru contravenția de samavolnicie, în mod obligatoriu, este necesară realizarea unui drept efectiv sau presupus, în caz contrar, lipsește componența de contravenție respectivă;

- avocatul consideră că în prezenta speță există o eroare evidentă de drept, de calificare greșită a faptei, de apreciere eronată a probelor administrate, dar și de o lipsă a componenței de infracțiune de furt, erori ce trebuie corectate de Curtea Supremă de Justiție în modul controlului ierarhic.

6. Procurorul a depus referință prin care a solicitat inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat și lipsit de temeiuri legale.

7. Judecând argumentele recursului în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit consideră că acesta urmează a fi respins ca inadmisibil, cu menținerea deciziei atacate din următoarele motive.

Conform prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța de recurs este în drept să-l respingă ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.

Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Drept temeiuri pentru recursul declarat au fost invocate prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) și 12) Cod de procedură penală, adică cazurile când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, sau nu au fost întrunite elementele infracțiunii ori faptei săvârșite și s-a dat o încadrare juridică greșită - temeiuri care nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului ordinar declarat.

Referitor la temeiul pentru recursul declarat prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit menționează că acest temei nu și-a găsit confirmarea la judecarea recursului ordinar declarat, specificând în acest sens următoarele.

Colegiul penal lărgit conchide că instanța de apel a stabilit cu certitudine toate circumstanțele de fapt și aspectele de drept, a tras concluzia corectă și întemeiat a respins ca nefondat apelul declarat de avocatul Babără Octavian în numele inculpatului.

Prin urmare, Colegiul penal lărgit raportând temeiul invocat de avocat în recurs cu textul deciziei instanței de apel consideră că în speța examinată de către instanța de apel n-au fost admise erorile de drept sub aspectele invocate de recurent, care ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei în partea criticată de avocatul Babără Octavian în numele inculpatului, deoarece argumentele expuse în recursul depus sunt nefondate, decizia instanței de apel conținând toate motivele pe care se bazează soluția, motivarea soluției este expusă clar. În fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată, instanța de apel nu a admis vreo eroare gravă de fapt, care să afecteze soluția instanței, fără a fi identificate neclaritățile specificate de recurent, în legătură cu ce nu se constată prezența temeiului prevăzut de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală.

Colegiul penal lărgit menționează că recurentul, mai invocă temeiul prevăzut de art.427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, potrivit căruia nu au fost întrunite elementele infracțiunii și critică că nu este de acord cu modalitatea de apreciere a probelor - temeiuri care nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului ordinar declarat.

Instanța de recurs ordinar reține că instanța de apel, just a reținut că vinovăția inculpatului Iacomii Alexandru de comiterea infracțiunii imputate, a fost dovedită prin cumulul de probe cercetate în instanța de apel, analizate și apreciate prin

prisma art. 101 Cod de procedură penală.

Colegiul penal lărgit menționează că potrivit recursului înaintat de către avocatul Babără Octavian în numele inculpatului, acesta consideră că acțiunile lui Iacomii Alexandru urmează a fi calificate în baza art. 335 Cod contravențional, pe motiv că sustragerea a purtat elementele unei samavolnicii și nicidecum nu sânt întrunite elementele infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal.

La acest capitol, Colegiul penal menționează că, sub aspectul situației de „neîntrunire a elementelor infracțiunii”, se înțeleg acele cazuri când s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura cauzală dintre acțiuni și prejudiciu).

Colegiul penal lărgit constată că instanța de apel a respectat prevederile art.414 Cod de procedură penală și a supus verificării declarațiile părții vătămate Vasileșco Vladimir, declarațiile martorilor Anii Sergiu și Balan Ludmila, și probele materiale scrise administrate, în urma la ce a conchis asupra temeiniciei soluției pronunțate de instanță referitor la vinovăția inculpatului, expusă în pct. 4.1. a prezentei decizii, considerând că argumentele apărării cu privire la nevinovăția acestuia nu și-au găsit confirmare în cadrul cercetării judecătorești.

Prezența în acțiunile inculpatului atât a elementelor care caracterizează latura obiectivă a infracțiunii imputate, cât și a celor care caracterizează latura subiectivă a acestei infracțiuni, au fost demonstrate prin probele descrise în decizia instanței de apel, acumulate la faza urmăririi penale și examinate în cadrul ședințelor de judecată a instanțelor judecătorești inferioare.

Instanța de recurs ordinar, fără a reitera întreaga motivare a instanței de apel, pe care și-o însușește sub aspectul stării de fapt și de drept reținute, conchide asupra legalității și temeiniciei concluziilor primei instanțe, care a constatat existența faptei și vinovăției inculpatului Iacomii Alexandru în comiterea infracțiunii prevăzute de art.186 alin.(2), lit. d) Cod penal, fiind stabilite în cauză toate elementele constitutive ale - furtului, adică *sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane cu cauzarea de daune în proporții considerabile*.

Colegiul penal lărgit reține că nu pot fi acceptate argumentele recurentului invocate în apel și repetat în recursul ordinar, ce țin de aprecierea probelor în prezenta speță, or din decizia instanței de apel rezultă cert că toate probele administrate în prezenta cauză penală au fost apreciate de instanța de apel prin coroborare între ele, conform prevederilor art. 27, 101 Cod de procedură penală, fără a admite careva erori de fapt sau de drept, la acest aspect s-a expus în decizie cu privire la motivele respingerii argumentelor părții apărării și acceptării probelor prezentate de partea acuzării, respectând rigorile dictate de principiul contradictorialității stipulat în art. 24 Cod de procedură penală.

Astfel, instanța de apel s-a pronunțat asupra circumstanțelor de fapt și de

drept relevante și și-a motivat concluziile prin cumulul de probe administrate în cauză, cărora le-a dat o apreciere justă și obiectivă, prin prisma art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, ceea ce contrazice temeiul prevăzut de pct.8 alin.(1) art.427 Cod de procedură penală invocat de recurent.

Totodată, Colegiul penal lărgit raportând temeiurile invocate de recurent în recurs cu textul deciziei instanței de apel consideră că în speța examinată de către instanța de apel n-au fost admise erorile de drept sub aspectele invocate de avocat, care ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei în partea criticată de recurent, deoarece argumentele expuse în recursul depus au constituit obiect de discuție în instanța de apel și asupra tuturor argumentelor și motivelor relevante invocate inclusiv în prezenta cerere de recurs instanța de apel s-a pronunțat clar în decizia atacată. În fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată, fără a fi identificate neclaritățile specificate de recurent, în legătură cu ce nu se constată prezența temeiurilor invocate.

Prin urmare, instanța de recurs ordinar specifică că, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la respingerea apelului avocatului Babără Octavian în numele inculpatului și cu menținerea sentinței primei instanțe fără modificări.

La fel, în recursul depus de recurent, se mai invocă ca temei de casare a hotărârilor judecătorești și art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală - faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Colegiul penal lărgit conchide că temeiul dat nu persistă în cauza dată, deoarece prima instanță corect a încadrat juridic acțiunile comise de către inculpatul Iacomii Alexandru, în baza materialelor existente la dosar.

Instanța de apel just a menționat în decizia sa că toate probele prezentate și cercetate în mod legal în prima instanță au indicat la confirmarea vinovăției inculpatului în comiterea furtului prevăzut de art.186 alin. (2) lit. d) Cod penal.

Astfel, referitor la motivele invocate de recurent precum că „*în acțiunile inculpatului ar fi întrunite elementele contravenției prevăzute de art. 335 Cod contravențional*”, Colegiul penal lărgit le consideră ca neîntemeiate și menționează în acest sens că prima instanță corect a încadrat acțiunile comise de către inculpatul Iacomii Alexandru în baza art.186 alin. (2) lit. d) Cod penal, soluție menținută și de către instanța de apel, care întemeiat a conchis în decizia sa că în cauză au fost stabilite toate elementele componente ale infracțiunii imputate inculpatului, confirmate prin declarațiile părții vătămate Vasilașco Vladimir și ale martorilor Anii Sergiu și Balan Ludmila.

Totodată, sunt neîntemeiate argumentele inculpatului Iacomii Alexandru precum că „*inculpatul recunoscându-și vina parțial în cadrul urmăririi penale a indicat că a sustras aparatul de telefon din intenția de a-și recupera prejudiciul cauzat prin faptul că telefonul său a fost deteriorat de partea vătămată, care a răsturnat cafea peste el, în perioada în care erau colegi, totodată acesta a acționat și din motiv că angajatorul nu i-a achitat salariul său, și în husa telefonului nu se aflau 400 euro*”, or asupra argumentului dat instanța de apel întemeiat și detaliat s-a expus la f. d. 245a – 246a din decizie. La caz, soluția instanței de apel fiind legală și întemeiată, temei de a interveni în decizia atacată sub aspectele menționate nu există.

La fel, argumentele recurentului precum că „*însușirea telefonului a purtat elementele unei samovolnicii, dat fiind că inculpatul și-a revendicat un drept al său printr-o modalitate contrară legii și la caz se atestă lipsa cupidității și a caracterului gratuit al luării bunului, dat fiind că recurentul a acționat doar în scopul compensării prejudiciului adus lui prin acțiunile anterioare ale părții vătămate, care i-a deteriorat telefonul și nu i-a compensat acest prejudiciu*”, Colegiul penal lărgit le consideră neîntemeiate și declarative, or instanța de apel a apreciat critic declarațiile inculpatului și a respins versiunea apărării, motivând că acestea se combat prin probele cercetate în instanță, și anume prin declarațiile părții vătămate și a martorilor Anii Sergiu, Balan Ludmila și martorului Șoroc Cristian, care a declarat că Iacomii Alexandru i-a vândut telefonul mobil de model Samsung Galaxy S7, care de fapt îi aparținea lui Vasilașco Vladimir. Prin urmare, instanța de recurs ordinar este solidară cu soluția instanțelor judecătorești inferioare și anume că la caz faptei săvârșite de către inculpat i s-a dat o încadrare juridică corectă, acesta a comis furtul prevăzut de art.186 alin. (2) lit. d) Cod penal, și nicidecum samovolnicia prevăzută de art. 335 Cod Contravențional.

În conformitate cu prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță și celor cercetate și verificate în cadrul ședinței instanței de apel, ajungând corect la concluzia că sentința atacată urmează a fi menținută.

Astfel, Colegiul penal lărgit, având în vedere veridicitatea argumentelor instanțelor ierarhic inferioare în motivarea soluției lor și în virtutea corectitudinii acesteia și pentru a evita repetări inutile, conchide că o acceptă și o însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Din considerentele expuse, Colegiul penal lărgit conchide că, astfel de erori de drept în speța examinată nu s-au comis, prin urmare recursul depus de către avocatul Babără Octavian în numele inculpatului urmează a fi respins ca inadmisibil, cu menținerea deciziei atacate.

8. În conformitate cu prevederile art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

D E C I D E :

Respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de către avocatul Babără Octavian în numele inculpatului Iacomii Alexandru, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 iunie 2021, în cauza penală privindu-l pe **Iacomii Alexandru Xxxxx**, cu menținerea deciziei atacate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **03 februarie 2022.**

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Cobzac Elena

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie

Plămădeală Ghenadie